

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Fülöp Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe; ügyintéző: dr. Fülöp Dénes ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Csontos Réka Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe; ügyintéző: dr. Csontos Réka ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen 5.803.810,-Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 7. napján kelt 16.G.40.613/2007/28. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését részben megváltoztatja, és a marasztalás összegét 2.601.328,- (Kettőmillió-hatszázegyezer-háromszázhuszonnyolc) Ft-ról 2.257.614,- (Kettőmillió-kettőszázötvenhétezer-hatszáztizennégy) Ft-ra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 58.750,- (Ötvennyolcezer-hétszázötven) Ft másodfokú részperköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperes egyik hivatalos márkaszervize. A garanciális javítások alperes és márkaszervizek közti elszámolásának rendszerét az alperes dolgozta ki és tette kötelezővé annak használatát a márkaszervizek részére, így többek között a felperes részére is. 2004. március 26-án az APEH ellenőrzést végzett a felperesnél. A 2004. május 21-én kelt határozatában a felperes terhére 24.551.000,-Ft adókülönbötet állapított meg áfa adónemben, amely adóhiánynak minősült. Kötelezte a felperest ezen összeg, valamint 3.708.000,-Ft adóbírság és 7.786.000,-Ft késedelmi pótlék megfizetésére. Az APEH Hatósági Főosztálya ezt az elsőfokú határozatot

megváltoztatta, az adóbírság összegét 25.000,-Ft-ra leszállította, a késedelmi pótlék összegét törölte.

2004. május 21-én a felperes mint megbízó és dr. K. T. mint megbízott megbízási szerződést kötöttek a részére átadott jogi kérdések rendezésére.

A felperes az APEH határozatával szemben bírósági felülvizsgálatot kezdeményezett.

A felperes az adókülönbözet megfizetésére halasztást kért, a 2004. november 22-én kelt határozatában azt 2005. május 10-ig engedélyezte az APEH és egyúttal 1.161.752,-Ft pótlékot szabott ki.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2005. április 12-én kelt K.20.230/2004/12. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak 900.000,-Ft kereseti illetéket, valamint az APEH mint alperes részére 150.000,-Ft perköltséget. A felperes 2005. május 24-én megfizette a 150.000,-Ft perköltséget, a 900.000,-Ft kereseti illeték megfizetésére halasztást kért, és pótlék kiszabása mellett a halasztást megkapta.

A felperes az adókülönbözet megfizetésére újabb halasztást kért az APEH-től, amelyet 2005. november 10-ig megkapott 903.476,-Ft pótlék kiszabása mellett. Az adókülönbözet megfizetésére újabb halasztást kért a felperes az APEH-től, amelyet 2006. május 10-ig kapott meg 687.428,-Ft pótlék kiszabása mellett.

A 2009. március 9-én kelt Kfv.I.35.194/2005/10. számú ítéletében a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága mint felülvizsgálati bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályában fenntartotta. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000,-Ft felülvizsgálati illetéket, valamint az államnak 1.483.300,-Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az adóhatóság a felperesnél 2000. és 2001. évekre vonatkozóan vizsgálatot tartott. A gépjárművek és alkatrészek nagy részét a társaság a budapesti székhelyű alperestől szerezte be. A felperes szerveze esetén a megvásárolt alkatrészek beszerzési számláin a szállító által áthárított áfát bevallásaiban levonásba helyezte. Szervizelés során a felperes raktáraiból kerültek ki a szükséges alkatrészek, amelyeket beszereltek a gépkocsikba. A javításról kiállított számla tartalmazta az alkatrészek árát, az egyéb költségeket és a munkadíjakat. A számlákon a teljesítés ellenértékét adóalapnak véve 25 %-os áfa felszámítása történt. A garanciális szerviz esetén is a megvásárolt alkatrészek beszerzési számláin a szállító által áthárított áfát levonták. A kétfajta termék a szervizes felhasználással, illetve a garanciális felhasználásúak a raktárban nem voltak elkülönítve. A garanciális javítások esetén a gépjármű tulajdonosai a szolgáltatásért nem fizettek, így számlát sem kaptak. Ezekről a javításokról összesítő listát készítettek. Az összesített bizonylatot a felperes elküldte az alperesnek, aki azt elfogadta. Ezt követően a felperes számlát, illetve számlát helyettesítő okmányt állított ki garanciális árbevétel megnevezéssel. Ezekben a bizonylatokon a felperes az áfa mértékét 0 %-ban határozta meg és általános forgalmi adóbevallásaiban értékesítésként nem tüntette fel. Általános forgalmi adó fizetésére, illetőleg előzetesen felszámított adó levonására a perbeli esetekben nem kerülhetett sor. Helyesen állapította meg az adóhatóság a határozatában, hogy az alkatrész beszerzése után levont előzetesen felszámított adót a garanciális javításra történő alkatrész felhasználást követően az általános forgalmi adóról szóló 1992.

évi LXXIV. törvény (ÁFA tv.) 7.§ (1) bekezdése alapján adóval növelten kellett volna kiszámlázni az alperes felé. Az ÁFA tv. 7. § (1) bekezdés b) pontja alapján termékértékesítésnek minősül az is, ha az adóalany a terméket olyan gazdasági tevékenység folytatásához használja fel, hasznosítja, amely egyébként nem adna jogot adólevonásra. Mivel a felperesnek a reparáció körében végzett tevékenysége is áfa adóköron kívüli tevékenységnek minősült, és ennek ellenére a beszerzett alkatrészek után a felperes a megfizetett adót levonta, ezért az adó visszaigénylése olyan tevékenységhez kapcsolódott, amely az ÁFA tv. 7. § (1) bekezdés b) pontja értelmében áfa körön kívüli tevékenység, ami nem adhat jogot az adólevonásra.

A felperest képviselő **dr. K. T.** ügyvéd az ügyvédi megbízási díj 50 %-át számlázta ki a felperes felé, a másik 50 %-ot az alperes viselte.

A felülvizsgálati eljárást követően az alperes megfizette a felperesnek a 24.551.000,-Ft áfát, amelyet a felperes befizetett az APEH-nak. A 2006. június 1-jei levelében az alperes írásban tájékoztatta a felperest arról, hogy az áfa különbözet megfizetésén túlmenően az egyéb költségeket nem tartja indokoltnak megtéríteni a felperes részére.

A felperes 2006. június 7-én és 2006. augusztus 23-án kelt leveleiben kérte az alperestől a perrel felmerült költségeinek a megtérítését.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2006. december 11-én benyújtott, fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az alperest összesen 5.887.110,-Ft, ezen összeg után 2006. május 10-től a törvényes mértékű késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy a felek között szóbeli megbeszélés során úgy állapodtak meg, hogy a felperes kezdeményezzen az APEH határozattal szemben bírósági felülvizsgálatot, melynek költségeit az alperes vállalta viselni.

Keresetének összegszerűsége a 900.000,-Ft kereseti, az 1.400.000,-Ft felülvizsgálati illetékből, 56.274,-Ft pótlékból, az elsőfokú bíróság által kiszabott 150.000,-Ft és a felülvizsgálati eljárás során kiszabott 50.000,-Ft perköltségből, az áfa adóhiány megfizetésére kért halasztás miatt kiszabott 1.161.752,-Ft, 903.476,-Ft és 687.428,-Ft késedelmi pótlékokból és a jogi képviselőnek megfizetett 494.880,-Ft-ból tevődött össze.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperessel nem kötött olyan megállapodást, amelyben felhívta volna perindításra és vállalta volna a per költségeinek a viselését.

A Fővárosi Bíróság a 2009. szeptember 7. napján kelt 16.G.40.613/2007/28. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.601.328,-Ft-ot, ezen összeg után 2006. május 25-től a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összege mértékű kamatot, valamint 113.289,-Ft perköltséget; ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az adóigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára az alperes hívta fel és az alperes vállalta a perrel kapcsolatban felmerülő költségek viselését. A perben meghallgatott tanúk egyike sem vett részt a felperes által hivatkozott felek közötti megbeszéléseken, annak tartalmáról sem volt tudomásuk.

Nem vitásan azonban a garanciális javítás az alperes és a márkaszervizek közti elszámolásának a rendszerét az alperes dolgozta ki és tette kötelezővé annak használatát, így az alperesnek is érdekében állt az alperes által kidolgozott elszámolási rendszer helytelenségét megállapító APEH határozattal szembeni bírósági felülvizsgálat, mivel ez az elszámolási rendszer a felperesen kívül az alperes összes márkaszervizét is érintette. Az, hogy a perindítás az alperes érdekét is szolgálta, alátámasztja, hogy az adóhatóság által a felperes terhére megállapított 24.551.000,-Ft áfát, ami ténylegesen a felperes által elvégzett garanciális javítások után alperes által felperes részére fizetendő áfa volt, csak a felülvizsgálati eljárást követően fizette meg az alperes a felperes részére.

Tény az is, hogy az alperes képviseletét rendszerint ellátó ügyvéd képviselte a felperest a peres eljárásban, aki a megbízási díjának csak 50 %-át számlázta ki a felperes felé.

Mindezen körülményekből az elsőfokú bíróság azt a tényt találta bizonyítottnak, hogy a felek között volt olyan megállapodás, amely szerint a felperes kezdeményezze az adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálatát, amely peres eljárás az alperes érdekét is szolgálta.

Az elsőfokú bíróság abból a körülményből, hogy a felperest a perben képviselő ügyvéd a megbízási díjának csak a felét számlázta le a felperesnek, és a másik felét az alperes fizette ki, azt a következtetést vonta le, hogy az alperes a perindítással kapcsolatban a felperesnél felmerülő költségek felét vállalta viselni.

A felperes ezért a peres eljárással okozati összefüggésben ténylegesen felmerült szükséges és indokolt költségei felének megtérítését kérheti.

A kereseti és a felülvizsgálati eljárás illetékét a felperes megfizette, ezért ennek felére, azaz 1.150.000,-Ft-ra tarthat igényt.

A felperes az elsőfokú eljárásban és a felülvizsgálati eljárás során felmerült perköltség fele összegének a megfizetésére is igényt tarthat. A felperes azonban csak a 150.000,-Ft perköltség megfizetését igazolta, így 75.000,-Ft-ra jogosult.

A három alkalommal megállapított összesen 2.752.656,-Ft késedelmi pótlék azért merült fel, mert az alperes az adóhatóság által a felperes terhére megállapított 24.551.000,-Ft áfát csak a felülvizsgálati eljárást követően fizetett meg, így a felperes csak akkor került abba a helyzetbe hogy azt az APEH-nek befizesse, ezért ezen időpontig fizetési halasztást volt kénytelen kérni. A késedelmi pótlékok összege megtérítésre került az adóhivatal részére, ezért ezen összeg felére, azaz 1.376.328,-Ft-ra tarthat igényt a felperes.

Dr. K. T. ügyvéd által a felperes felé kiszámlázott ügyvédi megbízási díjat az alperestől azért nem követelheti, mivel az ügyvéd eleve csak a megbízási díj 50 %-át számlázta ki a felperesnek.

Mindezekre tekintettel a felperest összesen 2.601.328,-Ft illeti meg, ezért az elsőfokú bíróság a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását és perköltségben történő marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a tényállást és abból hibás, helytelen jogi következtetést vont le, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő.

A felperes a keresetét arra alapította, hogy a felek egymással a felperesnél a felperessel szemben alkalmazott adóhatósági eljárás során született adóigazgatási határozat elleni jogorvoslati eljárás kapcsán felmerült költségek alperes általi viselésében megállapodtak. A felperes keresetében állított kötelem tekintetében a felperes nem jelölt meg jogszabályt vagy hatósági határozatot, hanem a felek megállapodását határozta meg. A felek nevében a képviselők tehetnek nyilatkozatot, ezért az elsőfokon eljáró bíróságnak azt kellett volna feltárnia, hogy szerződés megkötése körében a feleknek mely képviselőik tettek szerződéses nyilatkozatot. Ilyen szerződés megkötését és annak tartalmát a felperesnek kellett volna bizonyítania. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság többek között azt az irreleváns tényállási elemet állapította meg, hogy az alperes és márkaszervizei közti elszámolásra a rendszert az alperes dolgozta ki. Kiemelte, hogy a kidolgozott rendszert a felperes elfogadta és használta, annak használatát nem az alperes kényszerítette rá a felperesre. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással ellentétben az APEH nem az elszámolás rendszerét mondta ki helytelennek, hanem a felperessel szemben adóigazgatási eljárást folytatott le, amelynek eredményeképpen a felperesnél jogsértést állapított meg és ebből következően szankciót alkalmazott. A felperessel szemben lefolytatott adóigazgatási eljárás kizárólag a felperest érintette jogilag, mivel az rá vonatkozott.

Nem vitás, hogy a felperest képviselő K. Ügyvédi Iroda az alperes másik ügyében eljáró adóigazgatási eljárásban, amelyre tekintettel a felperes részére az alperes ezen ügyvéd személyét ajánlotta a felperesnek, az alperes a felperessel való együttműködés keretében a jogi képviselő költségeinek a fele összegét a jogi képviselőnek maga fizette meg. Azt azonban semmi nem támasztja alá, hogy a jogi képviselő díjának fele részbeni közvetlen megtérítésén túl a felperes felé az alperes bármilyen más összegű fizetést vállalt volna. A jogi képviseleti költségek tekintetében a megállapodás bizonyításra került, ez azonban nem jelenthet ráutaló magatartást egy másik költség viselése tekintetében, mert ez kiterjesztő jogértelmezés lenne.

Az a tény, hogy az alperesnek érdekében állt, hogy az általa kidolgozott rendszer továbbra is használható legyen, nem bizonyítja, hogy az alperes megállapodott volna abban a felperessel, hogy a felperest terhelő költségeket, akár csak részben is, viselni fogja.

Jelen perben a felek megállapodására vonatkozó bizonyítékok beszerzése nem történt meg, egy másik kérdésben való megállapodás pedig ettől eltérő tartalmú megállapodást nem igazolhat. Éppen ezért mindez a bizonyítékok szabad mérlegelési körébe sem tartozhat, mert nem áll rendelkezésre egyáltalán semmilyen bizonyíték.

A másodfokú eljárás során pótlólag felterjesztésre került az APEH 2010. január 6-án kelt az elsőfokú bírósághoz írt adatközlése. E szerint az eljárási illetékek megfizetésre kerültek, az 1.161.752,-Ft, valamint a 903.476,-Ft pótlék ugyancsak kifizetésre került, míg a 687.428,-Ft pótlékot a felperes nem fizette meg, a határozat visszarendezésre került, mert az abban meghatározott esedékességre nem teljesítette kötelezettségét.

A bíróság felhívására az alperes úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete azért sem megalapozott, mert az APEH tájékoztatása szerint a 687.428,-Ft összegű pótlék nem került megfizetésre a felperes részéről. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ezért iratellenes az a következtetést, hogy azt a felperes megfizette.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Az APEH nyilatkozatában foglaltakra figyelemmel csatolta az APEH 687.428,-Ft késedelmi pótlék megfizetésére vonatkozó határozatát, a főkönyvi kivonatot, amely szerint ez az összeg 2006. február 14-én kiegyenlítésre került, továbbá az APEH 2006. május 8-án kelt igazolását, amely szerint a társaságnak nincs adótartozása. Mindezekre tekintettel téves az APEH-nek a jelen tájékoztatása, hogy a hivatkozott összeg nem került kifizetésre, ezért indítványozta az adóhatóság ismételt megkeresését az általa becsatolt mellékletek megküldése mellett nyilatkozattétel adása céljából.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján, azaz abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes az általa hivatkozott megállapodás létrejöttét és tartalmát tudta-e bizonyítani és ennek alapján megilleti-e az elsőfokú bíróság által megítélt követelésrész.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló bizonyítékok - tanúvallomások, okiratok - helytálló értékelése és azok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelése alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felek megállapodása a felperesi perindításra és ezzel kapcsolatban a költségek fele részének alperes általi viselésére létrejött.

A szerződést kötő feleknek tanúként történő meghallgatására azért nem került sor, mert az alperes részéről eljáró képviselők az elsőfokú eljárás alatt már nem is dolgoztak az alperesnél, felkutatásuk nem vezetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozottakon túlmenően teljesen életszerű az a felperesi hivatkozás, hogy az adóhatóság másodfokon hozott határozata számukra teljesen elfogadható volt, mert ott a befizetendő áfán túlmenően csak 25.000,-Ft adóbírság szerepelt. Ehhez képest a perindítással a felperesnek jelentős összegű többletköltségei merültek fel, ami nyilvánvalóan nem állt az érdekében. Ezen

túlmenően dr. K. T. tanúvallomásában előadta, hogy mind a felperes, mind az alperes bíztak ennek a pernek a sikeres kimenetelében, aminek az volt az oka, hogy a felperes, illetve az alperes számlázása egy APEH állásfoglalás alapján történt, továbbá a per során beszereztek a PM-től egy feltételes adómegállapítást is, azonban bíróság a jogszabályokat másként értelmezte. Mindez ugyancsak a felek közötti megállapodás létrejöttét támasztotta alá.

Nem vitásan a felperes a kereseti és a felülvizsgálati illetéket teljes egészében kifizette. A perköltség vonatkozásában csak az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség kifizetését tudta igazolni és az elsőfokú bíróság álláspontja szerint mindhárom késedelmi pótlék kifizetését igazolta a felperes.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a felperes csak az 1.161.752,-Ft és a 903.476,-Ft összegű pótlékok megfizetését igazolta egyértelműen, amit alátámaszt az elsőfokú eljárás során az APEH által 2009. április 23-án kelt és 26. sorszám alatt megküldött nyilatkozat, amit megerősített a 2010. január 6-án kelt nyilatkozatával.

A felperes a 687.428,-Ft összegű késedelmi pótlék megfizetésének igazolására becsatolta az elsőfokú eljárás során, amit ismételten becsatolt a másodfokú eljárásban is, 9/F/11 sorszám alatt főkönyvi kivonatnak nevezett okiratot, amely ténylegesen az APEH által vezetett folyószámla, és ebben kötelezettségként szerepel 2006. február 14-i teljesítési dátummal a 687.428,-Ft. Az APEH által vezetett folyószámla kivonat azonban ezen kötelezettség befizetésének a tényét nem igazolja, és nem igazolja a 2006. május 8-án kelt adóigazolás sem, amely szerint a felperesi társaságnak az igazolás kiadásának napján nyilvántartott adótartozása nincsen, figyelemmel arra, hogy a 687.428,-Ft késedelmi pótlék fizetési határideje 2006. május 10-e volt, ami 2006. május 8-án még nem járt le.

A 16/F/6 alatt csatolt 2006. október 25-én kelt adóigazolás is azt tartalmazza, hogy az igazolás kiadásának napján nyilvántartott adótartozása nincs a felperesi társaságnak, ami az akkori állapotnak valóban megfelelt, mivel a hátralék kidolgozása adóévenként és nem naptári évenként történik. Ezzel összhangban áll a 26. sorszám alatti 2009. április 23-án kelt APEH nyilatkozat, amely szerint az APEH Győr-Moson-Sopron Megyei Igazgatósága 7377718422. sorszámú határozatában előírt kötelezettség visszarendezésre került, ebben a határozatban került kiszabásra a 687.428,-Ft összegű késedelmi pótlék. A 2010. január 6-án kelt 32. sorszámú APEH nyilatkozat is ezt támasztja alá, amiben rögzítették, hogy a 687.428,-Ft pótlékot az adózó nem fizette meg a 7377718422. ügyszámú határozat alapján, a határozat visszarendezésre került, mivel az abban meghatározott esedékességre nem teljesítette kötelezettségét. Mindezek a bizonyítékok azt támasztják alá, hogy a felperes a 687.428,-Ft összegű késedelmi pótlék tényleges kifizetését nem tudta igazolni, ezért azt az alperestől sem követelheti.

A felperesi részkövetelések összeadásából a felperesi teljes követelés 5.803.810,-Ft, amiből levonásra került az elsőfokú bíróság által is levont 56.274,-Ft pótlék, az 50.000,-Ft perköltség, a 494.880,-Ft ügyvédi munkadíj mellett a 687.428,-Ft

késedelmi pótlék, így 4.515.228,-Ft maradt, aminek a fele, azaz 2.257.614,-Ft illeti meg a felperest, figyelemmel arra, hogy a költségek megosztására vonatkozóan a felperes részéről nem volt fellebbezés, sem csatlakozó fellebbezés.

A másodfokú bíróság a felperes által az APEH ismételt megkeresésére előterjesztett bizonyítási indítványát, mint szükségtelent elutasította, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok az összecszerűség elbírálásához elegendőek voltak.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a marasztalás összegét - a rendelkező részben foglaltak szerint - leszállította.

Az alperes fellebbezése részben (8 %) vezetett eredményre, erre tekintettel a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségeit megfizetnie. Az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2010. év április hó 22. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő